

за голѣмия двоокатинъ. Нашиятъ бутна вратата, като стигнахме, па зехме да се качиме по нѣкакви стълбища . . . качихме, качихме, та чакъ горе. Погледнахъ, а оно: дрехи покачени, покачени, па обуца наредени, да речешъ, десетина души да облѣчешъ и да изобуешъ. Като влѣзнахме у одаята, а оно, брате, да се сбъркашъ отъ сеиръ. Все прострено, па наредено, па натъкмено, море по хубаво и отъ дукияна на Мошонъ чифутина у градо, дека продава забрадки и богалии. Па седалкитъ му да видите, па ако се не кръстите, а я нищо да не знамъ! Все нѣкакво, като човалчета, па отгоре едно платно, море по-хубаво отъ това, дека е на антерията ми. Я се наведохъ да приседна, а оно току пошавна нѣщо подъ мене, сжщо като живо. Сепнахъ се, та рипнахъ на нозе, кога гледамъ, а оно си мирува — ни шавнува, ни помърднува. Двоокатино се засме, па каже: седи, седи, не бой се. Приседнахъ, а онъ пакъ мърда, башъ като да натиска съ гърбина, та ме понадигне, па ме спуци, пакъ подигне, пакъ спуци. Море, рекохъ, ти ще си играешъ ли съ мене? . . . Чекай, па като седнахъ, оно едвамъ пошавнува, ама я натискамъ, та нѣма на кжде! . . . Седѣхъ, седѣхъ — омръзна ми. Двоокатитъ сѣ хоратуватъ нѣщо, ама я имъ башъ нищо не разбирахъ, а божемъ, хоратуватъ нашенски, ама дѣ, ако е разбрало това, що мърдаше подъ мене, та иди речи, че и азъ съмъ разбралъ нѣщо. Седѣхъ, натискахъ, седѣхъ, натискахъ, омръзна ми. Нито смѣемъ да се поклатимъ, нито съ кракъ да пошавнемъ: онова, проклетото, току примърда, да речешъ на, сега ще се опне! Хеле, даде Господъ, че се нахоратуваха, па нашио стана да си поидемъ. Като станахъ, а онова се току опна нагоре, и се изду като